

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XVIII. Diuina in quosdam alios animaduersio, qui Nouitios à nostrâ
Religione studuerunt auertere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

ferè obiit, ferò pertinaciam illam suam deplorans, qua suadenti Camillo vt in Religione perseueraret, auscultare noluit: atque etiam nostris, qui ipsi morienti auxilio accurrerant, palàm confitens, iam se prædictam à Camillo Dei punitionem re ipsa experiri.

CAPVT XVIII.

Diuina in quosdam alios animaduersione, qui Nouitios à nostra Religione studuerunt auertere.

PRÆTER modò narratas punitiones, quibus Nouitij Religionem perperam deserentes, Deo vindice, iuxta prænuntiatas à Camillo minas afflicti sunt: experimentis quoque didicimus Dominum Deum, potenti suo brachio etiam illos puniuisse, qui ipso- rum à Religione defectionem procuraerunt. Quorum mihi liceat duo tantummodò exempla in medio ponere. In principio Decembris anni millesimi quingentesimi nonagesimi secundi receptus fuit in domum nostram Neapolitanam Nouitius quidam, Ioannes Andreas nomine, è nobilissima familia: sed ea res patri supra modum displicuit, reputanti cum animo suo, filium ingressum esse in Religionem nouam, pauperem,

D d 5 rem,

426 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
rem, despectam, vno verbo, indignam, vt re-
batur, genere & statu suo. Quare tentatis
omnibus ad eum reuocandum viis, nec vllò
post tot machinas secuto successu, delibe-
rat denique, cùm aliter nequeat, per vim ra-
pere. Igitur destinat expeditioni crastinam
diem, & hunc propositi exequendi modum,
nempe se cum multis raptoribus inclusam
rhedâ viam infessurum, qua filio ad Nosoco-
mium eunti transeundum sit: ita se illum ad
solita infirmorum auxilia euntem de media
via rapturum. Rebus ita constitutis, contulit
se eodem vespere sanus & valens & alacris
ad lectum. Sed Dominus iudex verus, &
non modò illatarum seruis suis iniuriarum
vindex acerrimus, sed etiam cogitatarum,
permisit eum Nobilem illa ipsa nocte sine
Confessionis alteriùsve necessitatij Sacramen-
ti ope ordinaria subito ac repentino interitu
emori. Quo manè reperto in suo cubili mor-
tuo, dici nequit quâtus omnes illius pridiani
consilij atque apparatus participes incesserit
pauor: cunctis pro certo tenentibus, verum
id fuisse Dei iudicium, in exemplum & com-
monitionem aliorum patrum. Non perseue-
rauit tamen dictus Nouitius, licet hæc sciens,
in Religione: verùm ecce noua punitio. Nam
cùm serò domum suam reuertisset, proxima
nocte matrem amittit. Neapoli quoque qui-
dam

dam Religiosorum Superior infelicem fortitus est finem, diuina, uti apparuit, animaduersione, quòd scilicet Nouitium quemdam, Franciscum Antonium nomine, à nostra Religione alienasset. Hic Religiosum habitum induerat magno patris dolore, eò quòd esset primogenitus. Postquam ergo pater omnem mouisset lapidè, ut eum retraheret ad sæculù, nihilq; promouisset, tandem Româ mandatum obtinuit, ut educeretur è Religione, atq; in manus Nuntij Apostolici traderetur, voluntatis eius explorandæ gratiâ. Quod ut perfectum est, eum Nuntius ad principale quoddam Monasterium Neapoli (quod ex reuerentia reticeo) ablegauit, eiusq; Superiori ad exequendum iam dictum munus cõtribuit, adiungendo ut diebus aliquot nõ fineret Nouitium cum nostris colloqui, nihiloq; magis cum parentibus. Verùm Superior id totum paruiducens, ab ipso primo vespere cœpit agere ut cum suis loqueretur, immò cum illis cibum sumeret, cum illis dormitum iret: neq; hoc satis, sed ipsemet etiam diu noctuq; eum hortari & sollicitare, ut rediret ad sæculum. Et quia cogitationes eius non eò tendebant ut illum probaret, sed reuerà ut è Religione (ad gratificandum eius patri) extraheret, tam validi ac tam frequentes eius fuerunt insultus, ut tandem miser Nouitius, post decè dierum luctam,

428 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
luctam expugnari sese vinci que permiserit.
Quod quidem magis fecit vt importuni ho-
minis manus euaderet, quàm vt eius volun-
tati se dederet. Idem porro Superior hac ob-
tenta victoria, quasi aliquo acquisito regno,
statim exuere habitum Clericalem iussit, &
ad maiorem suum triumphum ac festiuita-
tem, alium sui Ordinis Monachalem indu-
ere habitum, ciendi risus causâ hortatus est,
deinde inuitato, vt ita vestitus per cubiculum
incederet, multis ibidem Monachis præsen-
tibus, dictum istud effutiuit, *Pulchriorem eum
videri Monachum quàm Clericum.* Denique
miram eo vespere hausit ex eo voluptatem,
quod istum Nouitium supplantasset, atque à
Cruce reuellisset. Enimuerò suprema illa
Maiestas, cui peccata mortalium, præsertim
Religiosorum, infinitè displicet, non amplius
quàm menses quatuor ab hoc facto effluere
vult, quin debita eum pœna à tergo infe-
quens profligaret. Suscitata enim in eum à
præcipuis eius Ordinis Dei zelo flagrantibus
tam fera tempestas fuit, vt demum ferro &
vinculis oneratus Romam abductus fuerit
captiuus, vbi duro inclusus carcere, intra pau-
cos dies multo dolore oppressus & conster-
natus miserè interiit: sicque peccati sui tribu-
tum soluit. Tantum deinde Nouitius ille no-
ster effecit, vt ad Religionem postliminò
redie-

redierit, qui & omnia modò dicta denarrauit:
 sed & pater ipse, mutata voluntate, postmo-
 dum nostri Ordinis admodum amans ac
 studiosus fuit. Aliàs verò ipse dæmon non
 iam alieno instrumento, sed ipse per sese v-
 num Sacerdotem Nouitium (Pater Cæsar
 Augustinus appellabatur) abducere à Reli-
 gione tentauit. Hic statim atque nostri Or-
 dinis habitum Romæ induit, malè habere
 cepit, & quasi leprosus videri: qui instar al-
 terius sancti Iob mirificâ ornatu patientiâ,
 nihil aliud proferebat, nisi: *Dominus dedit,*
(sanitatem scilicet) Dominus abstulit. Sit no-
men Domini benedictum. Cuius dicti fastidio
 nimis indignatus satanas illi medio die appa-
 ruit, speciem gerens Fratris Stephani à Mu-
 tina, hominis insigni probitate, intransque
 cubiculum more visitantis & solatium affe-
 rentis, illum docere institit, omnes qui Deum
 tentare ausi sint, in talia infortunia atque et-
 iam in peiora incidere solitos, in cuiusmodi
 iam ipse incidisset: postquam scilicet, relicta
 prima vitæ suæ ratione bona & sancta, quam
 debebat in sæculo, illuc iam deuolutus esset,
 vt cogeretur in lecto decumbere otiosus, nec
 sibi bonus, nec alteri. Tandem conclusit,
 melius fore si ad sæculum reuerteretur,
 quàm vt in Congregatione maneret rapto
 viuens; quo dicto abscessit: infirmus autem
 in

430 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
in tristitia & perturbatione relictus est: nempe pro certo habens, hunc Stephanum à Camillo missum, ad faciendum suæ perseverantiæ periculum, aut fortè quòd ob dictam infirmitatem nollet eum in Congregatione amplius retinere. Accersito igitur Camillo, valdè deploravit & conquestus est, se ab illo eductum Neapoli patria sua, & nunc contra omnem charitatem dimitti. Camillus autem admiratione plenus, multum laborare, vt hac falsa opinione illum liberaret: & dicere, Stephanum hoc tempore in Valetudinario Turris-nouæ habitare, eum-que à multis iam diebus domum non venisse: sed illo non acquiescente, misit Camillus, qui Stephanum ipsum euocaret, quem deinde præsentem coram infirmo interrogavit: *Tūne hodie domi fuisti, vt huic persuaderes, vti reuerteretur ad seculum?* Mox Stephanus signo Crucis præ admiratione sæpius efformato, *Minimè gentium,* inquit, *minimè: immò dies octo iam præteriere, ex quo domum non veni.* Tum denique infirmus manifestò cognoscens, eum, qui aduenisset, fuisse angelum satanæ, statim è lecto surrexit, ac prout potuit, à Fratibus adiutus, in templum descendit cum sola toga, ibique flexis coram sanctissimo Sacramento genibus, multis perfusus lacrymis, votum perseverandi

randi ac moriendi in Congregatione nuncupavit. Nec vanum votum fuit: siquidem paullò post in Congregatione admodum piè mortuus est.

CAPVT XIX.

Breuis declaratio status Religionis in morte Patris Camilli, eiusque effigies & statura.

A Felici excessu P. Camilli sparsa erat & fundata Religio in locis Italiae sexdecim, Romæ scilicet, Neapoli, Mediolani, Genuæ, Bononiæ, Messanæ, Panormi, Florentiæ, Ferrariæ, Mantuæ, Viterbi, Borchianici, Teatæ, Burgononi, Calatagironæ, Sinuessæ. Quæ domus in quinque erant diuisæ Prouincias, Romanam, Neapolitanam, Mediolanensem, Bononiensem, & Siculam. Censebantur tum in viuis Professi in Religione circiter trecenti, mortuis ante ipsum Patrem nostrum tam Profellis quàm Nouitiis non minùs ducentis viginti, & omnibus quidem ferè ex assiduis circa infirmos laboribus. Inter quos vidit ipse migrantes ad Dominum, Bernardinum Nurcinum, P. Franciscum Prophetam, & Curtium Lodi, primos